

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.	SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA SI TÈ VENT À SA FLAUTA.	Fòra Palma. Dins Mallorca. {3 mesos....	0'85
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »		{1 any.....	3'25
Un any.....	2'40 »		Dins Espana. {3 mesos....	1'00
Per dotzenes.....	0'45 »		{1 any.....	3'50
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06 »		A Ultramar y s' Estrangè....	1'50
Id. id. des 1.ª tom....	0'07 »	ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 41.	{1 any.....	5'00

UN ARRENDAMENT.

Diuen que *Qui té botiga que s'hi estiga*, y es una veritat, perquè no hey ha rès en el mon que ben maneljat, ben estodiat y ben cuydat, no puga donà negòci; axí còm tampoch hey ha cap negòci tan segú, segú, que no puga convertirsè en gran ruina y perjudici, si es qui hey té interès l'abandona y el deixa à lloure, governat per mans estèrnes.

Jò he conegut un señó que tenia una gran possessió ahont hey havia de tot; guardes de tota casta, bons sementés, figuerals, olivás, viñes, hòrts, plèta, y... ¿que vos diré jò? de tot amb una paraula. N'hi'n feyan mil lliures cada any de renda, sense contá els agatjes d'òli, formatge, porchs, y altres arreus.

Aquest señó havia topat amb un amo bò del tot y trempat per aquella còsa, perquè era conradó per naturalesa, y sobre tot, perqu'entenia aquell lloch y el conexia bé. Ademés s'hi havia criat, còm qu'hey havia nat, lo mateix que son pare y son avi, perqu' havia ja doscents anys qu' aquella familia tenia arrendada aquella possessió, y còm es natural, l'estimava y la mirava còm à pròpia, sense planharí cap feyna. Axí es qu'allà no hey faltavan atractius de tota casta. Els arbres anavan ben cuydats, ses voreres de ses parets ben nètes, es camins y es sementés sense pedres, es marges sense esbaldrechs, y sa terra anava pòbre d'herbes, y calenta, y duya bona conró, perquè no li estalviava ni formigués, ni fems, ni llaurades, ni rès qu'hagués mesté. Sa madòna tenia sa clasta adesada, sa cuyna ben neta y emblanquinada y un'aviram que dava gust el veurerla aplegada quant los donava s'òrdi els dematins.

Es señó hey anava desiara à cassá, perqu'hey havia una bona garriga. Tenia es lloch vedat y còm no volia que li matassen cap coní, maldament qu'un any de molta nescia se menjassen es blat y sa xéxa de l'amo, perjudicantlló en gran manera, quant hey anava en

veya sortí de per tot y los agafava de cent en cent y axò el divertia més que s'anà à veure ses millores que s'arrendadó hagués fètes en es lloch, y molt més que s'examiná si els ametlès tenian moltes ó pòques metles, ni si ses olive-res treyan molta pareya, ni si sa cenrada ó s'animaló feyan mal a ses viñes.

Còm de cada dia es queviures anavan més cóas y ses contribucions eran més gròsses y ell à ca-séua carregava més d'infants, arribá un dia que ses mil lliures no li bastaren per rès. Ja'u crech. Còm més eran més menjavan. Còm més infants, més dides; y còm més atlòts més criats; sense contá es pondo que duya. El pòbre señó arribá que no sabia còm ferhó per podè surá sa barca, perque ja devia uns quants doblés y els interessos li eran de cada dia més sobrats

Es nòm d'aquest apurat homo era Tòni; y es de sa possessió, Guiem de Son Aubarcoch; qu'estava mitja horeta lluny d'una vila de molta d'importancia, ahont hey tenia una bona posada y molts de pagesos que quant hey anava hey comparexian à adularló. Entre ells n'hi havia un que passava per homo de doblés y era un subjècte que sabia fé la pala à qualsevòl per trèure raca; y cada vegada que Don Tòni anava à cassá à sa possessió no faltava en convidarshí ell mateix, y li feya de criat y de ca y tot si importava, y l'acompañava sempre à sa cassada, y li allisava es pèl lo milló que sabia.

A n'aquest pagès va essè à ne qui es señó va fé coneixe amb mitjes paraules qu'anava un poch curt, esperant qu'ell li oferís doblés sense interès, ó qu'al manco li donás un bon consej; y es pagès aprofitant aquesta ocasió per fé es séu negòci, li va dí:

—Veu, señó; no heu dich ara per fé mal à l'amo, perqu'es amich méu y homo de bé à carta cabal y perque li cuyda sa possessió còm si fós séua; però es ben cert que tal còm está avny en dia aquest lloch, n'hi'n farian mil y cinchcentes lliures còm un doblé.

—¿Còm? ¿Cinchcentes lliures més que no m'en fan? ¿Còm que no digues rès!

y à mí me bastarian per trèure'm d'apuros. ¿Tú n'estás segú de lo que dius?

—Sí, señó. Vòce-mercè ja sab qu'axò de tèrres jò heu entench bé. Y en pòt está ben segú de lo que dich. Tan segú que jò, encara que no vaja d'arrendaments, no tendria reparo en so arrendarley per aquest prèu; perque sa ganancia no pòt faltá. Vèja sa xéxa que pòren amollá es sementés amb un any, y cont ses truyades d'òli, y es porchs qu'es pòden engreixá, y lo que valen ses metles, y no parl des reyms, ses guardes y es garrovés. Per poch bé que venga es temps axò son faves contades.

—Jò tENCH l'amo'n Guiem per un homo de bé à carta cabal, y es ben estrany que no m'haja dit may lo que tú ara me dius, y que m'haja tengut à les fosques sobre aquest particulá. Ell sempre se queixa de que no hey té més trèta que sa necessaria per passarhí la vida; y si fós axí qu'hey pogués ganancia cinchcentes lliures cada any tendria un capital més gròs que no té.

—Jo li diré, señó; l'amo'n Guiem es un homo antich que no deixarà may ses carreres véyes per ses novelles; y avuy en dia ets esperits se son ubèrts, y tot ha progressat, y amb so bon maneix sa terra pòt doná un cent per cent més que no donava amb so sistema antich y rutinari de conrà. No hey pòs cap duple. Veu, jò per exemple, posant una prensa de ferro dins sa tafona treuria més òli qu'ell no trèu. Amb so bestia, també, si millorás ses castes, cercant bons pares, podria fé valè més sa nescia. Ses viñes les podaria d'un altre casta qu'ell no les poda y me donarian doble cohitá; y un poch d'aquí y un altre poch d'aquí d'assa treuria per ferí aquestes cinchcentes lliures més qu'ell no li fá.

—Bòno; parlèm en plata. Si jò me disgustás amb l'amo, ¿puch contá amb tú per arrendadó des lloch?

—Jo en havé dit una paraula may la torn arera. Sempre que vulga som es mateix. Ell no mos coneixem d'ha quatre dies. ¿Còm estám aquí! Vòce-mercè man sempre de mí en lo que vulga. No més ha de dí: has de fé axò, y heu faré totduna.

—Ydò, ja'n tornarèm parlá.

L'ondemà es señó cridà l'amo, y li va dí:

—Seys, y posauvós es capell.

Jo ja sé, l'amo 'n Guiem, que vos sou un homo qu'heu nat à n'aquesta casa y qu'estimau aquestes tèrres y aquests arbres. Vos també no ignorau que vos estim y vos mir còm à de la casa; y per lo mateix, jò no vuy que sortigueu may d'aquí dius; però vos fas à sèbre que tench mesté doblés y ses mil lliures de renda no 'm bastan per rès. Jò sé que aquesta possessió en val més, y que vos en podeu trèure més, y per lo mateix, à contà des día de la Mare de Deu de l'añy qui vé, vuy de sa possessió mil y cinchcentes lliures de renda.

—Però, señó, (digué l'amo tot ulsurat.) Voldria que 'm digués si té cap queixa de mí. Jo no crech que li haja faltat en rès, ni jò, ni es méus infants, per demanarmé una còsa qu'es impossible de cumplí. O vòce-mercè vòl trèurem des lloch amb aquesta excusa, ó l'han mal informat.

—No, l'amo; rès que dí tench de vos. Ans al contrari: estich agrahit à n'es vòstros servicis, però tench infants y he de mira per ells; y còm jò sé qu'es lloch ara val aquesta renda, qu'à mí 'm fa falta per un' altre part, tench obligació de demanarlavós. Per dirvosho més clà, ja tench qui la 'm fa; però vos sempre p'es mateix prèu sou primé qu'un altre.

—Vòce-mercè no ha menesté conseys méus, v coneix molt bé quin pa l'assacía; però me permeti que li fassa avinent una còsa. Jò sé qu'hey ha persones qu'han hagut mesté qualque vegada un milena de duros y n'han manllevat mil y cinchcents per podè amb aquests cinchcents més, podè pagá sis ó set añs d'interessos. Ara, també, jò podria fé lo mateix y ferli aquest augment à còstes des capital, però no tench còr per ferhó, perqu'estim massa sa tèrra allà ahont som nat.

—Jò no vos he entès bé; y si no vos esplicau milló, me quedaré en dejú de lo que me voleu dí amb axò.

—Massa atrexit som estat, señó. Que m'ho dispens; però desd' ara li assegure que qualsevòl sia que li fassa ses cinchcentes lliures més de renda, heu farà pagá à n'es capital; y vòce-mercè no s'en temerá y heu tendrà de manco à n'es lloch.

—¡Hola! ¡Y vos que vos pensau que jò 'm mam es dit! No cregueu que permeti may que s'en dugan gens de tèrra, ni que 'm tayan cap arbre, ni que tòquin lo qu'es méu. ¡Còm estám aquí! vos sabeu molt bé lo qu'es un arrendament, y jò, gracies à Deu tench bòn Notaris y bòn Missès que no consentiran que 'm perjudich à mí mateix.

—Ydò, señó, que pas envant y procur posá es pèus ben plans. Qualque día en podrem torná parlá més d'espay. Per la Mare de Deu deixaré sa possessió, sense tení cap pès demunt sa méua concièn-

cia, y en quant à mí, ja sab qu'aquí y ahontsevuya vaja, som sempre un criat de vòce-mercè.

L'amo 'n Guiem, quant vengué la Mare de Deu deixa sa possessió, amb tots es séus estims, hey entrá s'arrendadó nòu, y éll y sa séua familia sortiren plorant d'aquella tèrra qu'estimavan. En quant à n'es lloch, aquell primé añy no es va coneixe qu'hagués baratat d'amo; ans bé còm que tothom procurás tení es señó ben satisfet y content, y aquest benehía s'hora que havia romput tots ets estils véys.

Vengué un hivèrn de moltes aygos, y dins una part de s'olivá s'esbaldregaren quatre marges. S'arrendadó nòu doná relació totduna à n'es señó, aquest va maná qu'es fèssen, pensant en sí mateix qu'en temps de l'amo 'n Guiem, may sentia à dí qu'es marges cayguesen. Quant un més després l'amo li presentá sa llista des jornals de paredadó comensaren ses rahons, perqu'encara qu'aquestes òbres fossen de conta des señó, l'amo véy may li havia presentat cap reclamació per esbaldrechs. Hagué d'amollá pròp de cent lliures y mossegarsé es morro.

Sa compostura d'aquests esbaldrechs va essé féta à escarada y per un mañá y succehí qu'amb un altre aygat fórt tornaren caure, y un seregay qu'es fé, prengué per dins sa tèrra bona y la rentá de lo més bé.

Un altre enfado des señó, y fórt; perque s'arrendadó, no poguent sembrá dins sa tèrra bona tant còm hey sembrava, demaná baixa per aquest motiu tan rahonable y li hagué de llevá cent lliures de s'arrendament, quedant reduhit à mil y quatrecentes.

(Acabarà.)

PEP D' AUBEÑA.

EN PEP D' AUBEÑA.

A una atlòta qu'estimava

He declarat mon amó;

Un poch de murtra esperava

Y m'ha dat carabassó.

Jò 'm pensava, quant ley deya,

Tocá el Cèl amb dues mans;

Perque veyá qu'ella reya,

Y 'm mirava amb uys brillants.

Y axò qu'ella, anit passada,

Amó 'm demanava à mí,

Ja es estat una passada

De nègres, còm sólen dí.

Pensanthó bé, la Fortuna

M'haurá volgut protegi:

Per mí está de bona lluna

Y en hé m' en deixa sortí.

¡Que será axí?

Si qu'heu es, sí:

Jò mateix anava à estreña

Un núu que m'havia fet.

Salta y bota, Pèp d'Aubeña,

Qu'avuy has guañat un plet.

Del dematí fins al vespre

Un hòmo suba y se cansa;

Trabayant còm una avespra,

Fent sa bresca may descansa.

Y quant vé es diumenge, veu

Que ses tresetes goñades,

Li fujan arreu, arreu,

Còm si fossen metzinades.

No s'en tèm y sa butxèca,

Que bultava un dit ó dos;

De sòu en sòu per la tèca,

Se queda còm si no hey fós.

Còsta un sentit es vestí,

En còsta dos es menjá,

Es escándol heure ví,

Golosina el tastá es pá.

Y en tot tan cá,

¡Qu' es pòt casá?

Si sa casera vos reña

Donauvós qualque pasich.

Salta y bota, Pèp d'Aubeña,

Que de pòbre has tornat rich.

Sa verdura còsta un uy,

Ses faves son just formigues.

A Plassa donavan 'vuy

Per dos doblés quatre figues.

Y al punt hem mesté cuynera

Per fé patates bollides:

Y cosidora, y moñera,

Tèfes, criades, y dides.

Ses dides volan, un ase,

Els criats son còm à muls,

Que s'en duan una casa

Si pòden dins els bahuls.

Lo que deixan els queviures

No basta per comprá es xòt,

Sa porcella, es pòrch, s'indiòt;...

Y un pòrch val pròp de cent lliures.

Y aquest bogiòt,

El té qui pòt.

'Vuy covèm una cantera,

Demá s'altre ja 'm de feña.

Salta y bota, Pèp d'Aubeña,

Que j'has perdut sa casera.

Un hòmo vé, se passelja

Cercant guañá qualque sòu,

No mira es capell si es nòu,

Ni si es mocadó negretja.

S'estalvia de fumá;

De prendre tabach de pòls,

Fins arriba à avorrí es dols

Y es café per no gastá.

Y una dòna quant s'axéca

Ja pensa amb enllestirsé;

Y si es festa en colgarsé

Ha gastat una taleca.

No li basta pa ni pasta;

Y en que 'l serró sia gran

De sòu marit, may li basta

Per satisfé el que dirán.

Els qu'axí heu fan

Ben errats van.

Ditxós aquell bòn cristiá

Qu'amb sa ma dreia se seña.

Salta y bota, Pèp d'Aubeña,

Tantmateix no 't pòts casá.

Y encara axò es còsa pòca

Si sa dòna no 't surt coixa.

N'hi ha més d'una que s'enmoixa,

Y juga, y té rams de tòca:

N'hi ha més d'una que li agrada

Sa molitja de coxí,

Y no te deixa dormí

Fins que l'auba ja es trencada.

Y es xarradora y coqueta,
Capritxosa, y vól y dòl;
Y si no fas lo que vól,
Li agafa sa pataleta.
¡Ay, pobret! ¡si ets un ximplet,
Y amb nirvis y tremolons,
T'arriba à trèure es calsonç
Sense temertèn. ¡Pobret!
Es téu pellet.
Per llòch estret
Passará si no s'espeña.
¡Ja't veurás ben atupat!
Salta y bota, Pèp d'Aubeña,
Que de bona has escapat.

—
Y arriba un día... ¡Sant Deu,
Sant Fòrt y Sant Immortal!
Qu'en el front tot téu, mitx séu,
Hey naix un sòmit fatal.
Veus nassos de cuques mòlles,
Ses cañelles d'un calvari.
Bonçtes, forques y armèlles,
Y una creu de Santa Enlari.
Tisores gròsses, ubèrtes,
Mitres, y bañarriqués,
Y terres totes cubèrtes
De lleña de fé tintés.
Caragòs, hòus y vadelles,
Sa lluna en el quart minvant,
Qu'ai entorn de les Cabrelles
Va passant, brincant, saltant;
Y al entretant
Qu'estás roncant,
Aquell sòmit qu'has tengut
Part de veritat l'enseña
Salta y bota, Pèp d'Aubeña
Si no't vòls veure... perdut:

CONVÈRSA DE DOS PAGESOS.

—¡Huey, Tomeu!
—¿Còm va, Bièl?
—A mí, bé; però ¡tú fas una cara més
tristel!... ¿que no estás lò?
—Si fá. Es que n'he passada una de
ben blava, y estich pitjó que malalt.
—¿Que t'ha succehit?
—Lo del día. Abí horabaixa, quant
me vaix retirá, vaix troba sa dòna omb
un combat que no t'ho creurás. Me mos-
trá una recepta des consum, y mos han
posat noranta dues pessetes y cèntims.
—¿Y còm tant molt?
—Bièl, jò no heu sé: diuen que será
perque tench molts d'infantons, una
germana afollada y monpare, que primé
me faltará à mí qu'à ells no los manca-
ra rès; y sa dòna plorava, y ploravan
ets infants; perque no sabèm còm n'hem
de sortí: à monpare li agafá un tremoló
que mos pensavam que s'en anava, y sa
germana tengué mal de còr y vá caure
esmortahida; y no creurás es desvèri de
dins ca-méua. Y jò que tenia es còr que
se xapava me vaix revestí de valor di-
guent qu'es Coremé fá pochés dies havia
predicat que mos conformassem amb sa
voluntat de Deu, qu'es misericordiós; y
que mos ajudarà en sos trabays si ten-
nim paciència y fortalès, y mos castiga
p'es nòstro bé perque l' mon está plè de

dolentía. Amb axò s'aconsolaren un
poch y varem mitx sopá; però de tota la
santa nit no l'hem aclucada.

—Tomeu, lo que contes me fa molta
llástima, y lo pitjó, qu'axí còm tú, n'hi
ha moltets à la vila; à mí, que no tench
més que sa dòna, també m'han afinat
de bònveres; encara que no som tan
de plaña còm vòltros.

—Antes, fiyet, dins ca-méua tot era
alegría; vaix prendre un' escarada de
gavetes y ajudat d'ets atlotets me sorti
un bòn jornalet à fòrsa d'afañarmós; ¡ja
heu sab sa méua esquena que no'm' he
pogut adressá pús! y haviam avansat
una dobla de vint, qu'amb so porch per
à Tots-Sants mos bastava per fé es derré
pago de sa cuarterada que comprarem à
Son Frau; y ara tot s'en haurá d'aná
per aquest escesiú consum y no bastará;
y encara, Tomeu, n'esper de més bla-
ves!

—¿Encara més?

—Sí, Tomeu; jo esper d'hora en hora
un bòn afagitó en es consum.

—¿Y per qué?

—Perque jò pens y torn pensá y fas
es méus contes, que, si còm diuen, es
consum es posat per lo que per aliment
nos entra dins el còs, tench per mí que
no més está mitx posat y falta afagirhi
un altre consum per lo que surt.

—¡Foy, de Bièl! me fas riure sense
riayes; sempre vas de bèrbes.

—No, Tomeu, parl ben formal; per-
que sa rahó allá ahont es: no pòt en el
còs haverhi entrada sense eixida; y ja
vèus, una còsa du s'altre.

—¿De mòdo que tú penses qu'arriba-
rèm à no podè fé del còs de franch?

—¿De franch? ja veurás còm mos ar-
ribará à costá sa sèba y ben granat. Y
ben mirat, més rahó hey ha per posá
consum per lo que surt del còs que sem-
pre es ben consumit, que per lo qu'hey
entra, que molta vegada per no está
bòns ó no caure bé, heu vomitam y no
heu consumim.

—Ja no prenh per riure lo que tèm,
Bièl; y d'aquí envant, per pò de sa pò,
es lloch-comuns me darán ferelat; però
axò d'un afagitó en es consums no pòt
essè; y axí jò no esper afagitó perque
mos haurían de prensá per trèure sa
mica de sustancia que no l'haguessen
xupada bé. Mira, Bièl: no convé que
ningú nat del mon sàpiga lo que m'has
dit; que'n el día hey ha una sotílesa del
dimòni per inventá *Puestos nòus* y fé
creixe es véys: jò may m'en hauria po-
sat esment, y per ventura no s'en ado-
narán y mos alliberarèm des *Puesto* que
t'he dit.

—Tomeu, estigues segú que tendré
sa boca clòsa, y perque som amichs,
t'ho he dit amb confiança.

—Bièl, à reveure, que m'en vaix per
amunt.

—A Deu, Tomeu.

GUIEM BENINOY.

XEREMIADES.

Dins Ciutat hey ha dotze mil families.
Suposant que no sian més que sis mil
ses que fassan panades per festes y que
cada familia per terme mèdi no'n fassa
més que vint, tendrem que solament
dins Ciutat se còuen, per à Pasco, més
de cent mil panades.

Ses que fan per fura de segú que
deuen essè més del doble. De mòdo qu'à
dins Mallorca amb un calcul prudent se
pòt dí que se còuen més de trescentes
mil panades per ses festes de Pasco.

*
**

Aquest Dijous Sant passat à les dèu
des vespre estava l'Iglesia d'una vila
plèna de gent que resava y feya compa-
ña à Nostro'n Señor posat en el Monu-
ment; quant sorti s'escolá y creguent
qu'era un día qualsevòl, comensá à fé
renòu amb ses claus de l'Iglesia. Ve-
jent que ningú se donava per entès, co-
mensa à aná de señora en señora y de
señó en señó, y los deya:

—A jaure. A jaure.

Y los acompanyava amb sempentes.
Quant los tengué defora tancá l'Iglesia;
y no sabem si llavònses apagá es ciris
apesá de Nostro'n Señor Sacramentat,
però era capás à tot.

*
**

Hey ha à Mallorca una escola mer-
cantil qu'es molt profitosa p'es comèrs,
y axí es qu'aquest ram de sa prosperi-
dat d'un país está ben atès de bòns es-
crivents y tenedós de llibres y corredós
y demés empleats que necessita.

Ara però es ram d'industria es ben
diferent. Hey comensa à havè à Mallor-
ca moltes fàbriques y de moltes castes y
hey falta personal inteligent per manet-
jarles bé. Y tot axò en té sa culpa es no
tení dins Mallorca una bona escola in-
dustrial que enseñy ets elements de Me-
cànica, Física y Química necessaris per
fé bòns empleats industrials.

Amb aquest ram hey ha tan poch
gust, qu'encara qu'à n'es nòstro Insti-
tut hey haja estudis d'aplicació per podè
obtení es títol de Perito mecanich y
químich, molts d'añs aquestes asigna-
tures no se donen per falta de matricu-
lats.

Es nòstros menestrals están cègos en-
cara. Se pensan qu'en ana à sa Acadè-
mia à prendre un poch de dibuix ja heu
sabeu tot, y van ben errats.

A tots aquests capitalistes que col-
lòcan es seus capitals dins empreses in-
dustrials, los cridam s'atenció sobre
aquest particulá. Ells haurían d'essè per
conveniència pròpia es qui haurían de
proteji s'establiment ó creació d'una
Escòla industrial y axí no se veurían
obligats à havè de fé vení forastés, pa-
gantlòs bé y duguent sen devegades qual-

que desengany perque no pòden triá y han de prendre lo que los donan sense sèbre si es passadó ó nó.

* *

S'es mesté qu' es passatgés d' es car- ril estigan alèrta amb ses tarjetes.

S'altre dia un qu' anava à Manacó demaná billet de segona y pagá vuyt reals y dos cèntims.

Quant arribá se trobá que sa tarjeta era per Sant Juan y hagué de refé tres reals més.

Ara preguntam nòltros: ¿De qui era sa culpa? Si era des venedó de ses tarjetes que s' hagués equivocát va essé una equivocació de mal gènero; si era des foradadó que ley baratás amb sa d' un passatgé de Sant Juan, també es una equivocació que no té gens de gracia

Sa culpa no sabem de part de qui está, pero també es passatgé no ha d' essé tan descuydat que no se cuyd de mirá si sa tarjeta está conforme quant ley despatxan ó d' está alèrta que no ley baratin es temps de foradarley.

Te lo mateix convé qu' ets empleats y es passatgés estigan tots alèrta.

* *

S' empedregat de sa plassa de Cort s' es fét notable per ses cordilleres de muntañes que s' hi van feut. Hey ha un catedràtich de topografia qu' assegut à n' ets escalons de La Sala vòl esplicá un curs práctic d' aquesta assignatura, citant exemples de tota casta de muntañes y valls amb ses mòstres que tendrá devant.

* *

Diuen qu' à n' es carré d' Odon-Colom li vòlen mudá es nòm aquest estiu.

Abans li deyan Cala-fosca y es carré des Buñols, y ara en memòria des nòms antichs li dirán carré de Cala-polsosa ó des Buñols de terrisco. Sobre quin ha d' essé s' adoptat en demanarán paré à tots es botigués qu' hey tenen portals.

* *

Es carré majó de Santa Catalina ha mesté ma de mèstre. Allà hey ha clòt qu' hey pòden enterrá un homo. Si s' A-juntament vòl enterarsèn un poch milló que demán informes à n' es carrilés des Plá des Castell y à n' es passatgés qu' hey van.

Si no hey pòsan remey, aquest estiu será còsa de bolcarshí. Bé; pensan en fé un *tranvia* per evitá aquestes futures ensopegades!

* *

¿Y sa fatxada de sa Diputació, còm se torba tant à sortí de devall tèrra?

La còsa va ben d' espay.

* *

Hem rebut un tom de ses poesies premiades en es Certámen des Col-lègi des

Pont d' Inca en honra de Santa Teresa.

Donám moltíssimes gracias à son Directó Don Lloréns Cruellas, per aquest obsèqui.

* *

Hem rebut també es n.º 3 des *Bolleti* des Col-lègi Palmesá, corresponent à dia 24 d' aquest mes.

Mos alegram d' ets adelantos d' ets alumnos d' aquest Col-lègi.

COVERBOS.

Una criada qu' havia pochés dies que havia venguda de la vila, tenia ordre de sa senhora perqu' escollas ses altres criades à fi qu' aprengué de parla fi.

Ella sentia que quant obrían sa porta y entrava qualque señó, sa qui li obría li deya totduna: «Bòn dia tenga. Se cubreixca. Entr' y seuré al temps qu' avisaré es señó.»

Un dia li tocá obrí à sa criada novella y va essé una amiga de sa senhora sa que tocava.

—Bòn dia tenga, (li entimá totduna.) Que se cubreixca y que sèga y jò avisaré es señó.

Figurauvós si riuria aquella senhora.

* *

Un pagès baixá d' un *tren* y demaná per aná à fé una feyna. Un empleat li mostrá un portal que deya demunt *Retrete para caballeros*.

—Bòno, (li contestá,) ja heu sè à n' axò; però jo no deman es comú des cavallés, sinó es des pagesos.

* *

Un señó pagès diu à n' es séu fiy: —Vetèn à Ciutat. No vuy que sies un barbatxo. Alla viu còm un señó y gasta que jò som aquí.

Es fiy quant arribá à Ciutat lo primé que fá es aná à ca un perruqué, y li diu:

—Mèstre, componeumè sa clatallera, feysme es puputs, rissaumè es regañòls, y deixaumè ses botxes. Llavònses m' a-faytareu amb so rahó hò y me deixareu es mostatxets y sa mosca.

Bòn principi.

* *

Dins una fonda:

—Donem es conta des gasto qu' he fet.

—Quatre duros.

—¿Còm? jo me pensava només haver-ne gastats dos!

—Dispens, té rahó; però estich un poch begut y tot heu veitx en doble.

Es señó li tirá un duro demunt sa taula.

—Hey falta un duro.

—Jo m' pensava que també el veuries en doble.

* *

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Encara s' arbre veu's sèl.*
SEMBLANSES.—1. *En que comensa y acaba.*

2. *En qu' es curta.*

3. *En que n' hi ha pòques.*

4. *En qu' acaban en punta.*

TRIANGUL.—*Castells-Castell-Caste-Cast-Cas-Ca-C*

XARADA.....—*M-sal.*

CAVILACIÓ.....—*Colomar.*

ENDEVINAYA.—*Una cigala.*

GEROGLIFICH.

¿,,, Ke :: + Va — + Ti + ?

MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es sabatés à Buñola?
2. ¿Y ets hòmos à uns boiseguins?
3. ¿Y es capellés à ses Iglèsies?
4. ¿Y un rellòtge de caixa à sa nació espanhòla?

A. F.

LOGOGRIFICH.

1	2	3	4	5	6	Un ofici.
3	2	5	6	1		Lo que duan ses dònés.
3	4	5	1			Lo que duan ets ases.
	3	6	5			Es nòm de sa mèua dòna.
	2	1				Es nòm d' una carta.
			1			Una lletra.

TINET.

XARADA.

Sa *pri nera* la compòn
Un animal casolá;
Per sa *segona* guardá
Ningú nat del mon té sòn;
Es *tot* una part compòn
Des vestit d' un capellá.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

- ¿Qu' es lo primé que fa s' aygo quant cau?
¿Qu' es lo més hò d' un animaló?
¿Qu' es lo que té més habilitat per un astrónomo?

BIEL.

CAVILACIÓ.

REB GELAT

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPEI.

FUGA DE CONSONANTS.

.Uí .a. .o .a .a .o .e..a

TINET.

ENDEVINAYA.

No pretench de nòbles avis,
Som modèlo de paciència,
Y poseyesh tanta ciència
Que me consultan els sabis.

J. B.

(*Ses solucions dissapte qui bé si som olus.*)